

לימוד הווהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמתה של האישה הצדיקה
מנשים באוהל תבורך, אשת החסד
נקדם נילי בת זוויה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

ג' שנים-ש"ב:
כח תשנן

ספר הווהר

קלד
לשנה אחת:
י שבת

השם הקדוש. וכאשר התגלגלו האותיות והיו מסובכות לכרא, אמר הקדוש ברוך הוא: די יסתים ביו"ד. נשארה אות ט' לבדה) באותו מקום תלויה באויר. פיון שאמר הקדוש ברוך הוא שיסתים באות יו"ד, נשארה אות טי"ת בלבדה תלויה באויר על גבי אותו מקום. טי"ת היא אות של אור החיים. ולכן מי שרואה טי"ת בחלומו, סימן טוב הוא לו וחיים נתקנו לו. ולכן, משום שהיתה ט' תלויה על אותו מקום, לא שולט בו המות.

בשרצה הקדוש ברוך הוא להעמיד עולם, נרק צרור אחד לתוף המים חקוק בסוד של ע"ב (של כ"ב) אותיות, ומשם התחיל ללכת אותו צרור, ולא מצא מקום לעמד בו פרט הארץ הקדושה (בבית המקדש), והמים היו הולכים אחריו, עד שהגיע אותו צרור תחת המזבח, ושם נשקע, והתקיים כל העולם.

ואם תאמר, אם כך שבאותו מקום שורים חיים, למה לא נבנה שם בית המקדש לתת חיים ליושביה? אלא כאן במקום הזה התקיים משום אות אחת ששורה עליי. בבית המקדש כל האותיות כלן שורות בו, ובהם נברא הוא לבדו כמו שכל העולם.

ועוד, שהארץ הקדושה (בית המקדש) נותנת חיים וכפרה ליושביה באותו העולם, ומקום זה לא כך - נותן חיים לאותו מקום בעולם הזה, ולא בעולם הבא. ובית המקדש בהפך משם, משום שיש חלק לישראל באותו עולם, ולא בעולם הבא. ולכן עומד בית המקדש לכפר חטאים ולזכות את ישראל לעולם הבא.

בא וראה, טי"ת אור של חיים בכל מקום, ולכן פתח בה הפתוח פי טוב, שפתוח (בראשית א) וי"א

ברוך הוא די יסתים ביו"ד, אשתארת את ט' בלחודה) בבהוא דוכתא, (דף קנ"ב ע"א) תליא באוירא, פיון דאמר קדשא ברוך הוא די יסתים ביו"ד, אשתארת את טי"ת בלחודה תליא באוירא על גבי ההוא דוכתא: טי"ת, איהו את, דנהירו חיינן, בגין כף, מאן דחמי טי"ת בחלמיה, סימנא טבא הוא ליה, וחיין אתתקנו ליה. ועל דא בגין דהוה ט' תליא על גבי ההוא אתר, לא שלטא ביה מותא.

בר בעא קדשא ברוך הוא לקיימא עלמא, זריק חד צרורא גו מיא, גליף ברזא דשבעין ותריין (נ"א דכ"ב) אתוון, ומתמן שארי למיהך ההוא צרורא, ולא אשפח אתר לאתקיימא ביה, בר ארעא קדישא, (נ"א כ"ב מקדשא) ומיא הוו אזלין אבתריה, עד דמטא ההוא צרורא תחות המזבח, ותמן אשתקע, ואתקיים כל עלמא.

ואי תימא, אי הכי דבההוא אתר שריין חיים, אמאי לא אתבני תמן בי מקדשא, למיהב חיינן ליתבהא. אלא הכא בהאי אתר אתקיים בגין את חד דשריא עליה. בבי מקדשא כל אתוון פלהו שראן ביה, ובהו אתברי איהו בלחודוי, כגוונא דכל עלמא.

ותו, דארעא קדישא (נ"א כ"ב מקדשא) יהיב חיינן וכפרה ליתבהא בההוא עלמא, ואתר דא לאו הכי, יהיב חיינן לההוא אתר בהאי עלמא, ולא בעלמא דאתי. ובי מקדשא בהפוכא מתמן, בגין דאית חולקא לישראל בההוא עלמא, ולא בעלמא דא. ועל דא קיימא בי מקדשא לכפרא חובינן, ולמזכי לון לישראל לעלמא דאתי.

תא חזי, טי"ת נהירו דחיינן בכל אתר, ועל דא פתח בה קרא כי טוב. דכתוב, (בראשית א)

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמתה של האישה הצדיקה
מנשים באוהל תבורך, אשת החסד
נקדם נילי בת זוויה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

לשנה אחת:
יא שבט

תרומה - קנ"ב ע"א

ג' שנים ש"ב:
קלה כח תשון

אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר פִּי טוֹב. מֵהָאוֹת
הַזֶּה (מִמְקוֹם זָה) בּוֹרַח מְלֹאָךְ
הַמְשַׁחִית. אֵל תֹּאמַר בּוֹרַח, אֲלֵא
שְׁלֵא נִתְּנָת לּוֹ רְשׁוֹת לְהַפְּנִס לְשֵׁם.
הָאוֹת הַזֶּה מְשַׁנָּה מֵהָאוֹת ק'. ק'
לֹא מִתְּיַשְׁבֵּת (מָאוֹת ח'. ח' לֹא מִתְּיַשְׁבֵּת)
כָּלֵל בְּמִקּוֹם בְּעוֹלָם, וְסִימְנָךְ -
(תְּהִלִּים קמ) אִישׁ לְשׁוֹן בַּל יִכּוֹן
בְּאַרְץ. הָאוֹת טי"ת מִתְּיַשְׁבֵּת בְּכָל
מְקוֹם, וּמִתְּפַקֶּנֶת לְשִׁבְתָּ כְּרֹאוּי,
וְלִכֵּן בְּכָל מְקוֹם שֶׁשֵׁם אוֹת ט',
אֵין יֵשׁוּב לְאוֹת ק' שֶׁם לְהִתְיַשֵּׁב
בוֹ. וְלִכֵּן בְּמִקּוֹם הַזֶּה לֹא שׁוֹלֵט
כָּלֵל הַצֵּד הָאֲחֵר, וְנוֹתֵן חַיִּים שֶׁל
הָעוֹלָם הַזֶּה לְיוֹשְׁבֵי תַחַת הָאוֹת
הַזֶּה, וְלֹא יֵצֵא הַחוּצָה. וְכִשְׂיִצֵּא
הַחוּצָה, יֵשׁ רְשׁוֹת לְצֵד הָאֲחֵר
לְשִׁלֵּט בוֹ. כְּמוֹ שָׁאוֹת זוֹ שׁוֹלֵטֶת
בְּמִקּוֹם זֶה, כִּף גַּם שׁוֹלֵטֶת אוֹת
אֲחֵרֶת בְּמִקּוֹם הַגִּיהֶנֶם. וּמִיָּהּ?
הָאוֹת ק'.

וּבְסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, כָּאֵן
הֵן שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת: ח', ט'. וְלִכֵּן לֹא
הָיוּ כְּתוּבוֹת בְּתוֹךְ אֲבָנֵי שֵׁהֶם
וְאֲבָנֵי מְלוֹאִים, וּמִשְׁבֵּטֵי יִשְׂרָאֵל
נִמְנָעוּ שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת הַלָּלוּ, כְּדִי
שְׁלֹא רְשׁוּם בְּתוֹכֶם ח"ט.
בְּמִקּוֹם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ תְּלוּיִים כָּל
אוֹתִיּוֹת הָאֵלֶּפָא בֵּיתָא בְּסוּדוֹת
תְּקוּקִים שֶׁל שְׁמוֹת קְדוּשִׁים,
קְשׁוּרִים, וְקוּמִים עֲלִיו, וְכָל
הָעוֹלָם שְׁלֵמְעֵלָה וּמִטָּה, הַכֵּל
בְּסוּד שֶׁל אוֹתִיּוֹת מִתְּחַמֵּת
(תְּקוּקוֹת) וְגִלּוּפוֹת, וְסוּדוֹת הַקְּדוּשָׁה
(הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ) הָעֲלִיּוֹנָה נִחְקַק עֲלֵיהֶם.
בְּמִשְׁכַּן נִחְקַקוּ וְהִצְטִירוּ
הָאוֹתִיּוֹת כְּרֹאוּי, שֶׁהָרִי בְּצִלְאֵל
הָיָה יוֹדֵעַ אֵת הַחֲכָמָה לְצַרְף
אוֹתִיּוֹת שֶׁבִּהֵן נִכְרְאוּ שְׁמִים
וְאַרְץ, וְעַל חֲכָמָתוֹ (ו) נִבְנָה
הַמִּשְׁכָּן עַל יְדוֹ וְנִבְחַר מִכָּל עַם
יִשְׂרָאֵל. וְכְמוֹ שֶׁהוּא נִבְחַר
לְמַעַלָּה, כִּף רָצָה הַקְּדוּשׁ כְּרוּף
הוּא שִׁיבְחָר לְמִטָּה.

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר פִּי טוֹב. מֵהָאִי אֶת, (נ"א)
מֵאַתְרֵי דא) עָרִיק מְלֹאָכָא מְחַבְּלָא. לֹא תִימָא עָרִיק,
אֲלֵא דְלֹא אֲתִיִּיהִב לִיה רְשׁוֹ לְאַעְלָא תַּמָּן.
אֶת דָּא מְשַׁנָּא מֵאֶת ק', ק' לֹא מִתְּיַשְׁבָּא (נ"א)
מֵאֶת ח', ח' לֹא מִתְּיַשְׁבָּא) כָּלֵל בְּדוּכְתָא בְּעֵלְמָא,
וְסִימְנָךְ (תְּהִלִּים קמ) אִישׁ לְשׁוֹן בַּל יִכּוֹן בְּאַרְץ אֶת
טי"ת אֲתִיִּישְׁבָּא בְּכָל דוּכְתָא, וְאֲתִתְקַנַּת
לְאַתִּישְׁבָּא כְּדָקָא יְאוֹת, וּבְגִין כִּן בְּכָל דוּכְתָא
דָּאֵת ט' תַּמָּן, לִית יֵשׁוּבָא לְאַת ק' תַּמָּן
לְאַתִּישְׁבָּא בִּיה. וְעַל דָּא אֲתֵר דָּא לֹא שְׁלֵטָא
בִּיה כָּלֵל סְטְרָא אֲחֵרָא, וְיִהִיב חַיִּים דֵּהָאִי
עֲלֵמָא לִיתְבִּי תְּחוּתִיה דָּאֵת דָּא, וְלֹא יִפּוּק
לְבַר, וְכַד נִפְיִק לְבַר, אִית רְשׁוֹ לְסְטְרָא אֲחֵרָא
לְשִׁלֵּטָא בִּיה. כְּמָה דָּאֵת דָּא שְׁלֵטָא בְּאַתֵּר
דָּא, הַכִּי נָמִי שְׁלֵטָא אֶת אֲחֵרָא בְּאַתֵּר דִּגִּיהֶנֶם,
וּמֵאֵן אִיָּהּ, אֶת ק'.

וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, הָכָא אֵינוֹן תְּרִין
אֲתוּוֹן: ח', ט'. וְעַל דָּא לֹא הוּוּ
כְּתִיבִין גּוֹ אֲבָנֵי בּוֹרְלָא, אֲבָנִין דְּאֲשְׁלֹמוֹתָא,
וְשִׁבְטֵין דִּישְׂרָאֵל, תְּרִין אֲתוּוֹן אֵלִין אֲתִמְנָעוּ
מִנֵּיהוּ, בְּגִין דְּלֹא יֵהָא רְשִׁים בְּגוּוֹיָהוּ ח"ט.
בְּאַתֵּר דְּבִי מִקְדָּשָׁא תְּלִיין כָּל אֲתוּוֹן דְּאֵלֶּפָא
בֵּיתָא, בְּרִזִּין גְּלִיפִין דְּשְׁמֵהֶן קְדִישִׁין,
קְשִׁירִין, מְרַקְמֵן עֲלֵיהּ, וְכָל עֲלֵמָא דְלֵעִילָא
וְתַתָּא, כָּלֵא בְּרִזָּא דְאֲתוּוֹן מִתְּחַמְמֵן (נ"א מִתְּחַמְמֵן)
וְגִלְיָפָא, וְרִזִּין דְּקְדָשָׁא (ס"א דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא) עֲלָאָה,
עֲלִיָּהוּ אֲתִגְלִיף.

בְּמִשְׁבְּנָא אֲתִגְלִיפוּ וְאֲתִצְיִירוּ אֲתוּוֹן כְּדָקָא
חֲזִי. דֵּהָא בְּצִלְאֵל הָוָה יָדַע
חֲכָמָתָא, לְצַרְפָּא אֲתוּוֹן דְּאַתְבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׁמִיא
וְאַרְעָא. וְעַל חֲכָמָתָא דִּילֵיהּ, (נ"א דָּא) אֲתִבְנִי
מִשְׁכְּנָא עַל יְדֵיהּ, וְאַתְבְּרִיר מִכָּל עַמָּא
דִּישְׂרָאֵל. וְכְמָה דְּאִיהוּ אֲתִבְרִיר לְעִילָא, הַכִּי
כְּעַא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְבְּרִיר לְתַתָּא.

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמתה של האישה הצדיקה
מנשים באוהל תבורך, אשת החסד
נקדם נילי בת זוויה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

ג' שנים-ש"ב:
כט חשון

ספר הזוהר

קלו לשנה אחת:
יא שבט

לְמַעַלָּה כְּתוּב (שמות לא) רְאֵה
קְרָאתִי בְשֵׁם בְּצַלְאֵל. לְמַטֵּה - (שם
לה) רְאוּ קְרָא ה' בְּשֵׁם בְּצַלְאֵל.
וּשְׁמוֹ בְּסוּד עֲלִיּוֹן נִקְרָא כֶּף
בְּצַלְאֵל - בְּצַל אֵל. וּמִיְהוּ? זֶה
צְדִיק, שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּצַל אֵל, אוֹתוֹ
שֶׁנִּקְרָא אֵל עֲלִיּוֹן, וְהוּא יוֹשֵׁב כְּמוֹ
שְׁאוֹתוֹ אֵל. אוֹתוֹ אֵל נוֹטֵל שְׁשֵׁה
צְדָדִים, אוֹתוֹ צְדִיק נוֹטֵל אוֹתָם.
אֵף כֶּף אוֹתוֹ אֵל מְאִיר לְמַעַלָּה,
וְהַצְדִיק הַזֶּה מְאִיר לְמַטֵּה. אוֹתוֹ
הָאֵל כָּלֵל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת הַצְדָדִים.
וְאוֹתוֹ צְדִיק הוּא כָּלֵל שֶׁל כָּל
שֵׁשֶׁת הַצְדָדִים.

בֶּן אוּרִי - בֶּן הָאוֹר הָרָאוּשׁוֹן שֶׁבְרָא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית. בֶּן חוּר - הַבֶּן שֶׁל חֲרוֹת
הַכֵּל. דְּבַר אַחַר בֶּן חוּר - בֶּן חוּר
מִכָּל הַגּוֹנִים. וְזֶה הַתְּמַנָּה לְמַטֵּה
יְהוּדָה, הַכֵּל כְּרָאוּי.

כֶּף הַגּוֹנִים טוֹבִים לְחֵלוֹם פְּרִט
לְתַכְלֵת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, מִשׁוֹם
שֶׁהוּא כֶּסֶף לְדוֹן אֶת דִּינֵי
הַנְּשָׁמוֹת. וְהָרִי דְרָגָה זוֹ (אחת) הִיא
לְכַנֵּה. אֵלָּא בְּשַׁעַה שְׁעוֹמֶדֶת
בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת, אִזְ הִיא גּוֹן תַּכְלֵת,
וְהָרִי בְּאַרְנוּיָהּ.

בְּשַׁעַה שְׁרוּאָה אָדָם אֶת הַגּוֹן
הַזֶּה, נִזְכָּר הָאָדָם לַעֲשׂוֹת מַצּוֹת
רְבוּנוֹ. כְּמוֹ שֶׁנֶּחֱשׁ הַנְּחֻשֶׁת,
בְּשַׁעַה שֶׁהָיוּ רוֹאִים אוֹתוֹ, הָיוּ
פוֹחֲדִים מִלִּפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְשׁוֹמְרִים אֶת עַצְמָם מִכָּל
הַחֲטָאִים, וּבְשַׁעַה שְׁאוֹתוֹ הַפְּחַד
שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה
עֲלֵיהֶם, מִיָּד נִרְפְּאִים. מִי גֵרָם לָהֶם
לְפַחַד מִלִּפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא?
אוֹתוֹ נֶחֱשׁ, אוֹתָהּ רְצוּעָה
שֶׁמִּסְתַּכְּלִים בָּהּ. אֵף כֶּף הַתַּכְלֵת
- (במדבר טו) וְרָאִיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם
אֶת כָּל מַצּוֹת ה'. מֵאוֹתוֹ הַפְּחַד
שֶׁלוֹ. וְעַל זֶה תַּכְלֵת בְּמִשְׁכַּן.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זֶה שְׁאֵמַר מוֹרְנוֹ
שֶׁתַּכְלֵת הִיא כֶּסֶף דִּין, וְכִשְׁהִיא

לְעֵינָא כְּתוּב, (שמות לא) רְאֵה קְרָאתִי בְשֵׁם
בְּצַלְאֵל. לְתַתָּא (שמות לה) רְאוּ קְרָא יְי'
בְשֵׁם בְּצַלְאֵל. וּשְׁמִיָּה בְּרִזָּא עֲלָאָה אֶקְרִי הַכִּי
בְּצַלְאֵל: בְּצַל אֵל. וּמֵאֵן אִיהוּ. דָּא צְדִיק.
דְּאִיהוּ יְתִיב בְּצַל אֵל, הֵהוּא דְּאֶקְרִי אֵל עֲלִיּוֹן.
וְאִיהוּ יְתִיב כְּגוֹנוֹנָא דְּהֵהוּא אֵל. הֵהוּא אֵל נְטִיל
שִׁית סְטָרִין, הֵהוּא צְדִיק נְטִיל לוֹן. אוּף הַכִּי,
הֵהוּא אֵל אֲנָהִיר לְעֵילָא, הָאִי צְדִיק אֲנָהִיר
לְתַתָּא. הֵהוּא אֵל, כְּלָלָא דְּכֻלְהוּ שִׁית סְטָרִין.
הֵהוּא צְדִיק, כְּלָלָא דְּכֻלְהוּ שִׁית סְטָרִין.

בֶּן אוּרִי: בֶּן אוֹר קְדָמָאָה, דְּבְרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. בֶּן חוּר: בֶּן חִירוֹ
דְּכֻלָּא. דְּבַר אַחַר, בֶּן חוּר: בֶּן חוּר מִכָּל
גּוֹנוֹנִין. וְדָא אֲתַמְנֵי לְמַטֵּה יְהוּדָה, כְּלָא כְּדָקָא
יְאוּת.

כֶּף גּוֹנוֹנִין טְבִין לְחֵלְמָא, בַּר תַּכְלָא, כְּמָה
דְּאֲתַמַּר. בְּגִין דְּאִיהוּ כְּרִסְיָא, לְמִידָן
דִּינִין דְּנִשְׁמַתִּין. וְהָא הָאִי דְּרָגָא (נ"א חדא) חַוּוּרָא
אִיהוּ. אֵלָּא בְּשַׁעַתָּא דְּקִיָּמָא בְּדִינֵי דְּנִפְשָׁאן,
כְּדִין אִיהוּ גּוֹן תַּכְלָא. וְהָא (דף קנ"ב ע"ב)
אוֹקִימָנָא.

בְּשַׁעַתָּא דְּחַמֵּי בַר נֶשׁ לְהָאִי גּוֹן, אֲדַפְרַר בַּר
נֶשׁ לְמַעַבְדַּ פְּקוּדִין דְּמֵאֲרִיָּהּ. כְּגוֹנוֹנָא
דְּנַחֲשׁ הַנְּחֻשֶׁת, בְּשַׁעַתָּא דְּהוּוּ חֲמָאן לִיָּהּ, הוּוּ
דְּחִלִּי מִקְמֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמְנַטְרָן
גְּרַמֵּיָּהּ מִכָּל חוּבִין, וּבְשַׁעַתָּא דְּהֵהוּא דְּחִילוֹ
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלָקָא עֲלֵיָּהּ, מִיָּד
אֲתַסְיִין. מֵאֵן גְּרִים לוֹן לְדְּחִלָּא מִקְמֵי קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, הֵהוּא נַחֲשׁ, הֵהִיא רְצוּעָה
דְּמִסְתַּכְּלָן בָּהּ. אוּף הַכִּי תַּכְלֵת (במדבר טו) וְרָאִיתֶם
אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מַצּוֹת יְי'. מֵהֵהוּא דְּחִילוֹ
דִּילִיָּהּ, וְעַל דָּא תַּכְלֵת בְּמִשְׁכַּנָּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָאִי דְּאָמַר מִר תַּכְלֵת כְּרִסְיָא

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמתה של האישה הצדיקה
מנשים באוהל תבורך, אשת החסד
נקדם נילי בת זוויה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לשנה אחת:
יא שבט

תרומה - קנ"ב ע"ב

ג' שנים-ש"ב:
קט חשון

עומדת בגון הזה, אזי היא כסא
לדון דיני נפשות. מתי היא
ברחמים? אמר לו, בשעה
שהכרובים מחזירים פניהם זה
עם זה ומסתכלים פנים בפנים.
כיון שאותם כרובים מסתכלים
פנים בפנים, אז כל הגונים
מתתקנים, ומתהפך גון תכלת
לגון אחר. מתהפך גון ירק לגון
זהב (לבו).

ורבן בהפוך הגונים מתהפך מדין
לרחמים, וכן מרחמים לדין,
והכל בהפוך הגונים. כמו
שמסדרים ישראל תקונייהם
לקדוש ברוך הוא, כך הכל עומד
וכך מסתדר. ולכן כתוב (ישעיה מט)
ישראל אשר בך אתפאר, באותם
גונים שכלולים זה בזה, היפי של
כלם.

ועשית שלחן עצי שטים וגו'. רבי
יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת
ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו'.
כמה צדיקים הם ישראל
שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם
וקרבם אליו מפל העמים,
ובשכיל ישראל נתן מזון ושבע
לכל העולם, ואלמלא ישראל -
לא נתן הקדוש ברוך הוא מזון
לעולם, ועכשו שישאל בגלות,
על אחת כמה וכמה שנוטלים
מזון על אחד פי שנים.

בזמן שהיו ישראל בארץ
הקדושה, היה יורד להם מזון
ממקום עליון, והם נותנים חלק
תמצית לעמים עובדי כוכבים,
וכל העמים לא נזונו אלא
מהתמצית, ועכשו שישאל הם
בגלות, התהפך לגון אחר.
משך למלך שהתקין סעודה לבני
ביתו. כל זמן שהם עושים את
רצונו, אוכלים סעודה עם המלך,
ונותנים לפלכים חלק העצמות

דינא איהי, וכד איהי קיימא בגוונא דא,
פדין איהי פרסייא למידן דיני נפשאן. אימתי
איהי ברחמי. אמר ליה, בשעתא דכרובים
מהדרן אנפיהו דא עם דא, ומסתפלן אנפין
באנפין. כיון דאינון כרובים מסתפלן אנפין
באנפין פדין כל גוונין מתתקנו, ואתהפך גוון
תכלא לגוון אחרא. מתהפך גוון ירוק, לגוון
זהב. (נ"א חזון).

ועל דא, בהפוכא דגוונין, אתהפך מדינא
לרחמי, וכן מרחמי לדינא, וכלא
בהפוכא דגוונין. כמה דמסדרין ישראל
תקונייהו לגבי קדשא בריך הוא, הכי קיימא
כלא, והכי אתסדר. ועל דא כתיב (ישעיה מט)
ישראל אשר בך אתפאר, באינון גוונין
דכלילן דא בדא, שפירו דכלהו. (חסר כאן).

ועשית שלחן עצי שטים וגו'. (שמות כה) רבי
יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת
וברכת את ה' אלהיך וגו', כמה זכאין אינון
ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו,
וקריב לון לגביה מפל עמין, ובגינהון
דישראל, יהיב מזונא ושבעא, לכל עלמא.
ואלמלא ישראל, לא יהיב קדשא בריך הוא
מזונא לעלמא, והשתא דישראל אינון
בגלותא, על אחת כמה וכמה דנטלי מזונא על
חד תרין.

בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, הוה
נחית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון
יהבי חולק תמצית לעמין עובדי כוכבים,
ועמין פלהו לא אתזנו אלא מתמצית. והשתא
דישראל אינון בגלותא, אתהפך בגוונא
אחרא.

מתר למלפא, דאתקין סעודתא לבני ביתיה,
פל זמנא דאינון עבדי רעותיה, אכלי סעודתא עם מלפא, ויהבי

סעודתא עם מלפא, ויהבי